

Rođen je davne 1916. godine od oca Stipana Petrovića - Bakarića i majke Barbare rođene Popetz, a kuća im je i danas na početku Baštenske ulice do rita. Ne znam od kuda im dolazi familijarno dodatno prezime Bakarić, a očigledno da je od samog doseljavanja u Starčevo jer sve Petroviće starosedioce, Starčevci znaju kao Bakarićove.

Čika Joška imao je stariju sestru Katarinu-Katicu udatu kod Teuschlera (Tajšler) i mlađeg brata Mišu koji je umro kao trinaestogodišnjak. Sa 19 godina oženio se petnaestogodišnjom Marijom Pflaum, kako je to bio običaj u Starčevu. Najstariji sin (1937.) po Švapskom običaju dobio je ime po ocu Josip, pa su tako i njega prozvali Joška. Ostala deca su rođena tokom i nakon Drugog svetskog rata i to Julijana (1940.), Elizabeta (1943.) i Stipan (1945). Čika Joška slovio je za naprednog i dobrostojećeg poljoprivrednika, što se videlo i po izgledu kuće, a i po opremljenosti samog gazdinstva. U svemu je imao i podršku svog najstarijeg sina Joške, koji je ostao na poljoprivredi, dok se najmlađi Stevica školovao, a kao naočiti mladić bio je poželjni mladoženja, a oženio se tek sa 27 godina. Niti najstariji Joška nije se mlad oženio. U to doba starčevačke devojke baš i nisu rado gledale momke koji su ostali na poljoprivredi, tako da je Joška svoju buduću suprugu potražio u Opoju u poznatoj opovačkoj familiji Rukavinski. Ženidbom Joške povećao se i broj radnih ruku, tako da je poljoprivreda samo i dalje napredovala, a i proizvodi su se lakše mogli plasirati na pijacu, jer je mlada Lenka bila vična svim poslovima. Kao što sam već rekao Bakarićeva poljoprivreda je bila napredna, a to se vidilo i po tome što je čika Joška voleo imati od svega što su uzgajali ili prvo za pijacu ili najkvalitetnije i najviše. Po tome je na neki način i izazivao ostale starčevačke poljoprivrednike da se nadmeću s njim. Kako su nekada lubenice stizale za berbu tek negde početkom avgusta, kao izazov Starčevcima, čika Joška se znao pojaviti s prvim lubenicama koji put već za "socijalističku" slavu tj. za Ognjenu Mariju, a danas bi rekli za "Dane druženja". U svakom slučaju želeo je biti prvi, pa iako tog "prvog kola" lubenica nije bilo baš puno, mogao se jedva prekriti pod dugačkih konjskih kola, pa i sve lubenice baš i nisu bile najzrelije, njemu je bilo važno izazvati Starčevce. A Starčevci ko Starčevci, odmah bi krenula priča i vrlo brzo bi se pročulo da je Joška Bakarić izvezo na pijacu prve lubenice, a zajedljivi bi proglasili da je pola bilo zeleno. Kako je čika Joška posao na poljoprivredi sve više prepuštao sinu Joški, tako je sve više vremena imao za saborovanje. Kao što sam već negde spominjao, čika Jošku se moglo sresti skoro svaki dan ispred Opštine, pored kioska čika Jose Šošarića, najčešće u društvu s čika Tomicom Blaženićem i čika Blažom Turinovicim (Turna). Nakratko bi im se još neko pridružio, ko je dolazio po cigare ili novine. Sredom, obično, moj Dejka Miša Brajac koji je na trafiku dolazio po "Vjesnik u srijedu". Tu se raspravljalo o svemu i svačemu. Od dnevnih događaja u selu, o poslovima u polju, o vremenu, a na red bi došla i politika, kako domaća tako i svetska. Sve u svemu kako se kaže: "Dve žene pijaca, a dva muškarca vašar"... Prošle su godine, ostarilo se i društvo za diskusiju polako se osipalo. Prvo nas je napustio čika Josa Šošarić 1975. godine, ali trafika je i dalje ostala, 1989. godine napustio nas i Blaž Turina, pa 1993. godine Tomica Blaženić. Čika Joška doživeo je osamdeset godina i napustio nas je 1996. godine i pokopan je na starčevačkom Katoličkom groblju.